
MS. WILKINSON CALLED ME NEPHEW
BLADEFREGA

# GOSPOĐA WILKINSON ZVALA ME NEĆAKOM

Topla je nedjelja, 23. kolovoza 2026., slična mnogim drugima.

Brzi ručak nije ustupak nego obred. Kratak poslijepodnevni odmor iznimka je, dopuštena samo zato da se neuobičajeno visoka jutarnja proizvodnja dopamina vrati u normalu nakon neočekivanog događaja: danas je Bing jednu moju stranicu stavio na prvo mjesto na webu za upit povezan s mojom majkom, Gilletteom.

S drugog mjesta gleda moj djed i smiješi se.

Ne čini se ljutitim.

Danas sam otkrio i to da je King Camp Gillette napustio ovaj svijet 9. srpnja 1932.

Čim sam pročitao datum, zamalo sam skočio sa stolca.

Moj vlastiti projekt, gillettenarrative.com, rođen je 9. lipnja 2026.

Devedeset i četiri godine nakon njegove smrti.

I, prema dogovorima koje sam sklopio sam sa sobom, trideset i tri godine prije mojega vlastitog planiranog odlaska 2058.

Kad se datumi počnu približavati, kad se počnu uklapati jedan u drugi s neočekivanom preciznošću, čovjek je u napasti povjerovati da možda djeluje neki drugi algoritam – onaj koji po izgledu nimalo ne nalikuje onima na koje smo navikli.

Kao i uvijek u ovakvim trenucima, prati me jazz na engleskom jeziku.

To je jedina glazba koju moj um sada prirodno prima, otkako su gitare i mandoline moje obitelji utihnule po običnim zakonima prirode.

Zatim otvaram e-poštu.

Oštar udarac pogađa ravno u srce.

Samantha piše iz Londona.

Ona je unuka gospođe Wilkinson.

Moje tete Maggy.

Dame s prekriženim mačevima.

Žene koja me ne tako davno, pred cijelom svojom obitelji, nazvala nećakom.

Njezina je poruka jednostavna.

Gospođa Maggy Wilkinson preminula je.

Na njezin vlastiti zahtjev, jer me poznavala dovoljno dobro da predvidi moju reakciju, vijest mi je javljena tek nakon što je pokop obavljen.

Mi smo Englezi.

Jedna suza nalazi svoje mjesto.

Smrt nikada nije lijepa stvar.

To je jednostavno nešto što nikad sasvim ne očekuješ.

Među svim ženama koje sam u životu upoznao, ova stečena teta zauzimala je samo kratko poglavlje.

Ipak, njezina je uloga bila ključna.

Pomogla mi je shvatiti da se aristokracija ne nalazi isključivo u titulama, grbovima ili naslijeđenim povlasticama.

Ona postoji u manirama.

Postoji u ponašanju.

Postoji u onoj osobini koju oni koji govore engleski često zovu aplomb.

Za to postoji jednostavnija riječ.

Klasa.

Pišem joj ovo pismo.

Za njezinu obitelj.

Za sebe.

Za svakog čitatelja koji jednoga dana možda stigne ovamo.

I počinjem jednom rečenicom koju pamtim napamet:

Mi smo ono što jesmo zbog ljudi koje susrećemo, i to nam nitko ne može oduzeti.

Medicinska literatura često zloupotrebljava autoritet koji joj rado daju pacijenti kojima treba sigurnost.

Često nam govori ono što je zgodno.

Rjeđe ono što je važno.

Kažu da djeca od rođenja do pete godine nemaju sjećanja.

Da ih ne mogu zadržati jer se potrebne kognitivne strukture još nisu razvile.

Prema toj teoriji, svatko bi od nas trebao nositi pet godina tame.

A ipak se sjećam pljuski svoje majke.

Sjećam se pljuski svojih odgojiteljica u vrtiću.

Ne sjećam se brojeva.

Počinjale su parne i nikada nisu završavale neparne.

Udarci koje primamo kao odrasli djeluju vrlo slično.

Nitko ih ne broji.

Pamćenje ih ne arhivira kao statistiku.

Tiho ih pohranjuje u dušu.

A godinama poslije podiže ih kao pisanje.

Zbogom, teta Maggy.

Neka Vas dočekaju ondje gdje se Vaše putovanje sada nastavlja.

Mačevi ostaju prekriženi do dana kad prođete ispod njih.

Zbogom.

Vaš nećak.

Nando The Scribe

---

*Ferdinando*